

РАНА, ЯКА НЕ ЗАГОЇТЬСЯ НІКОЛИ

Голодомор... Страшно вимовити...

Ми не розуміли, як у 20 столітті, в епоху розвиненої цивілізації, у новітню еру розвиненого суспільства, не в дрімучу пору кам'яного віку, могло трапитися таке лихо? Тим більше, створене руками самої людини - штучно, цілеспрямовано, навмисно. Стало відомо, що загинуло в

1921-1923рр.- близько 500 тисяч людей.

1932-1933рр. - близько 5 мільйонів людей.

1946-1947рр.- від 300 тисяч до 1 мільйона людей.

Тепер, у 21 столітті, після звірств орди в Бучі, в Ірпіні, у Бородянці, в Ізюмі, у Маріуполі, ми зрозуміли, що зло залишилося непокараним! А від того воно відчуло свою безкарність, тому повернулося, щоб знову здійснювати геноцид.

Геноцид українського народу. Але цього разу воно отримає рішучу відсіч і, зрештою, щезне у своєму мороку навіки.

Щороку, у четверту суботу листопада, в Україні відзначається день пам'яті жертв голодомору.

З цієї нагоди студенти II курсу, на чолі з викладачем історії та соціології Сачук Нілою Олександрівною, спеціальності 223 Медсестринство (освітньо-професійна програма Лікувальна справа) групи А та Б провели виховний захід.

Ведучі Тарасюк Іван та Пікун Олександра розповіди присутнім про трагічні стрінки нашого народу.

У виконанні Курило Інни та Миронюка Миколи прозвучала зворушлива пісня в пам'ять про загиблих. Звучали повідомлення про страшну трагедію та заклики пам'ятати минуле.

Вічна пам'ять загиблим.